

ШКІЛЬНА ПРОГРАМА

Богдан Лепкий

МИШКА

Богдан Лепкий

МИШКА

Анотація

«Мишка» Богдана Лепкого — твір, який правомірно названий «казкою для дітей, для малих і великих». Мишка жила у хаті, в якій відбувалися темні справи. Скрізь війна та бідність, її ж господарі мали повну скриню грошей. Вони не пошкодували худю нещасної жінки, яка просила лише трохи молока. Мишка, бачачи, скільки зла від тих грошей, знищила їх. Саме проблема людської жадібності та ненаситності і є лейтмотивом казки «Мишка» Б. Лепкого.

Була собі мишка. Така, як і другі: сіренька, маленька, кінчасті вушка, довгий, гладкий хвостик.

В самім кутку хати, де нога від ліжка щільно притикає до стіни, мала свою нору. Мешкання не розкішне, але безпечне. Ніхто з людей не заглядав туди. О, люди, — це дуже цікаві сотворіння! Мишка боялася людей.

Коли на хаті не видно було ані одного чобота, висувала головку, зиркала направо й наліво, і

скоренько, як шнурочок, пересувалася попід стіну і двері. Шу-усть! — і вже на подвір'ї.

Там не боялася нікого. Ні пишно вбраного когута, що ходив, мов жандар, ні круторогого вола, що лежав біля стайні, мов гора, і румигав, ні господині, що на ціле село тарахкотіла терлицею, а язиком ще голосніше, ніж терлицею, — нікого! Бігла на поле.

Там стрічалася з своїми сестрами, із міста. Ці були дуже бідні: худі, голодні, миршаві. Ледве хвостики волокли за собою. Розказували, що тепер у них в городі страх погані часи.

— Люди не мають що їсти, а про миші, то вже і не згадуй.

Їм просто пропадай! Ніде ні крупинки хліба, ні одної крупинки, нічого. Господиня, як крає хліб, то над тарілкою, а крає так тонко, що руку крізь краянку видно. Як пряче із стола, то кришки на долоню згортає і дитині до рота несе, щоб з голоду не вмерло... кажуть, війна. Люди людей мордують, не мають часу працювати на хліб...

А наша мишка на те до них:

— У моїх господарів не те. Єсть чим поживитися. Коли я й вибігаю в поле, то це не з голоду, а так із привички, щоб подивитися на світ, бо у норі скучно. Все з тими дітьми, та й з тими дітьми. Такі вам неслухняні, пищать, а на мені шкура терпне, щоб господар не вчув. О, мій